

Epoca Paleolitică

Începuturile omenirii, ca specie și ca formă de organizare socială, se pierd în negura vremurilor. Scara pentru măsurarea timpului depinde de unitatea de măsură. Geologii au estimat vârsta planetei noastre la circa 4 miliarde de ani, iar antropologii au estimat vârsta speciei umane la circa 3 milioane de ani. Eu cred că aceste estimări sunt speculative. Având în vedere faptul că vârsta medie a unui atom este cuprinsă între câteva secunde și câteva mii de ani, iar planetele sunt de circa 10 E+50 de ori mai mari decât atomii, din ceasta spațiu timp ar rezulta o vârstă a planetei noastre cuprinsă între 10 E+50 și 10 E+100 de ani. Cele mai vechi roci descoperite au fost datate la circa 4 miliarde de ani. S-a speculat că acestora ar fi și vârsta planetei, dar puține teste snt într-un permanent proces de remodelare lentă (subducție), astfel că rocile se reciclează. Nu cămoșau unită de măsură a acestui proces, dar este posibil ca vârsta de 4 miliarde de ani să reprezinte doar perioada de timp de la ultima reciclare completă. Se pare că și rocile au o viață de dincolo de moarte. Cert este că vârsta planetelor și a marea lor la o altă scară a timpului decât vârsta rocilor, așa cum vârsta omenirii se măsoară diferit de cea a pietrelor. Nașterea omenirii ca specie creatoare a fost asociată cu vârsta pietrelor, prin momentul în care omul a creat primele unelte din piatră.

Prin definiție, epoca paleolitică se referă la începuturile omenirii, mai exact la epoca uneltelor din piatră create de oameni primitivi (din Grecește palcos=vechi, litos=piatră). Este probabil că strămoșii noștri utilizau rocile așa cum se găseau ele în natură. Rocile de vârstă paleolitică nu pot fi însă atestate ca unelte primitive decât dacă poartă urme intervenției umane. Nu orice rocă spartă intenționat sau cu șanme de cioplire primitivă este un obiect din epoca paleolitică. Unelte și topoare din piatră au fost utilizate în unele societăți până în epoca modernă, în cea mai România, în epoca feudală se percepce o taxă pentru topoarele din metal, așa că numeroși țărani au continuat să confecționeze și să folosească topoare și unelte din piatră. Pentru a fi evaluată arheologic ca obiect paleolitic o piatră cioplită trebuie să se încadreze într-un anumit context geo-morfologic al terenului, sau să poată fi asociată cu alte elemente de datare.

Revenind la încaadrarea istorică, Epoca Paleolitică a fost subdivizată în trei perioade: 1. Paleolitic Inferior 2.Paleoliticul Mijlociu și 3. Paleolitic Superior.

1. Paleolitic Inferior

Începutul acestei prime epoci a fost stabilit la circa 3,3 milioane de ani înaintea erei noastre, corespunzător unui sit arheologic din Tanzania denumit Olduvai Gorge unde au fost descoperite cele mai vechi unelte din piatră asociate unor fosile de Australopithec și Homo Habilis. Pietrele descoperite împreună cu fosilele poartă amprenta unei loviri intenționate la unul din capete, pentru a obține o mucle tăioasă. Această tehnică primitivă a fost denumită tehnologie a pietrei Modul 1, sau respectiv obiecte de tip Oldovan. Desemnarea, într-una perioadă cuprinsă între 2.6 milioane de ani îen și 1,7 milioane de ani îen a primit numele de Oldovan. În Europa echivalentul acestei perioade poartă numele de Cultura de Prund (pebble stone) sau Abbevillian după numele unui sit arheologic excavat în Franța la Abbeville. Hominiții din această epocă aveau un schelet intermediar între cel al truangantilor de azi și cel al omului modern, cu baze frontale foarte slab dezvoltate și oase zigomatice, faciale și maxilare puternic hipertroflate. Întrăd sub cerul liber, fără nici un fel de adăpost sau mijloc de protecție, acești oameni primitivi s-ar fi hrănit aproape exclusiv cu hrana vegetală: fructe și semințe, rădăcinile plantelor, frunze și ramuri tinere. Pentru zona noastră climatică dieta trebuie să fi fost asemănătoare cu cea a mistrețului: ghindă, ier, semințe de pin, ciuperci, fructe de pădure, semințe de ierburii și cereale sălbatice. Nu cunoșteam focul, astfel că întreaga hrană era consumată în stare crudă, proaspătă. Maxilarele hipertroflate și dantura extensă de puternică sunt mărturie pentru dărzimea cu care trebuia mestecat alimentul, mai exact în claunei familiale mici de 4-5 până la 20 de indivizi, oamenii primitivi, asemănător maimuțelor din zilele noastre, nu cunoștea violența extremă. În vesnicia împărțire a pădurilor tropicale, clarurile migrau în permanență, pe trasee bine stabilite, la fel ca elefanții de azi. Primele unelte nu au fost utilizate pentru a căuta hrană, sau vânătoare, ci doar pentru a putea culege și sparge mai ușor fructele pădurii. Probabil că au trecut zece de mii de ani, până când au realizat faptul că o mucle de cocos se sparge mai ușor cu o piatră ascuțită decât cu una rotunjită. Astfel de unelte cioplite cu o singură față (unifaciale) au fost descoperite în România pe teritoriul localității Făcusești și Război (valea Otului). Băicoștii, Pitești, valea Mozaucului (valea Argheșului), Ionești și Puntura de Greci (valea Dâmboviței), Malu Roșu (Giurgiu), Șelimbăr și Turnisoar (Sibiu). Cele peste o mie de piese au fost descoperite în preajma unor resturi osteologice de Archidiskodon meridionalis (mamut) și Diceromys erussicus (rinocer). În Ungaria vecină, un sit asemănător cu circa 700 de obiecte din cuarț, gresie și cretame au fost descoperite lângă Vertesszolnok într-o carieră de travertin.

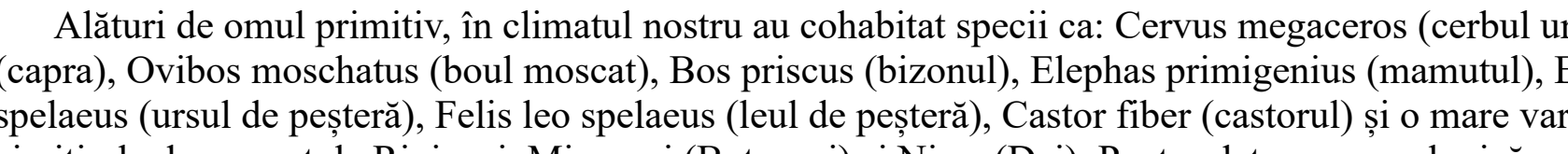
Cea de a doua perioadă a Paleoliticului Inferior a început la circa 1,7 milioane de ani îen și a primit numele de Acheulean, după localitatea tip a unui sit arheologic descoperit în Franța la Saint-Acheul în apropiere de Amiens. Această perioadă se caracterizează prin o nouă tehnologie de producere a uneltelor denumită tehnologie Acheulean sau Modul 2 ce se distinge prin faptul că uneltle au două muchii tăietoare obținute prin spargere intenționată. Cele mai caracteristice sunt topoarele bifaciale de formă amigdaloidă cu un capăt rotund și în palmă și un capăt ascuțit cu două muchii laterale. Altele sunt adăpost, putea fi folosit pentru a sparge oase, dar în ultimul rând își făcea ducul și carapace, pentru a pune lămâi uscați, sau pentru a sapa în pământ după hrană. Tipic aceste obiecte erau produse din cretame și cuarțuri, dar au fost descoperite și topoare din rholit, obsidian sau sticlă vulcanică. Obținute cu greu, aceste unelte erau păstrate cu sfîrșite și transmise din generație în generație. Peste desoebire de tinuturile tropicale, în zona noastră omul preistoric era dependent de un adăpost pe timpul iernii. Din textele lui Herodot știm că scții țerbuau organele de miel direct pe foc, folosind ca recipient stomacul și intestinale animalului. Primele vase probabil că au fost carapacele de broască testoașă, testurile, cochiliile de scoică sau fragmente sparte de coști. La popoarele primitive din epoca noastră au fost remarcate și vase primitive formate din scoarță de copac, sau din fragmente de lemn scoabte rudimentar. Unele asemănătoare se utilizează și atunci când oamenii primitivi săpau în pământ în căutarea hranei, sau pentru construirea unui nou adăpost. Topoarele din piatră erau utile pentru a rupe rădăcinile, pentru a sparge învelșurile țării, pentru a rupe lemnul sau pentru a sparge oasele. Nu existau mijloace pentru conservare a alimentelor, și nici nu era cazul. Întreaga hrană se consuma pe loc. Grupuri din ce în ce mai mari colaborau pentru procurarea hranei, astfel că s-au conturat și primele forme de ierarhie socială. Pentru a se distinge în cadrul grupului, liderii grupului foloseau se vopseau pe trup cu pigmenți de fier (oxru) de culoare roșie, pentru a simboliza sângele vărsat.

Alături de omul primitiv, în climatul nostru au colohabitat specii ca: Cervus megaceros (cerbul uriaș), Cervus capreolus (căprioara), Cervus elaphus (căprioara roșie), Cervus tarandus (elanul), Ovis ammon musimon (muflonul), Capra caucasica (capra), Ovisbos moschatus (boul moscat), Bos priscus (bizonul), Elaphas primigenius (mamutul), Equus caballus (calul), Sus scrofa (mistrețul), Lepus variabilis (epurele), Canis lupus (lupul), Canis lagopus (vulpea), Meles meles (bursucul), Ursus spelaeus (ursul de peșteră), Felis leo spelaeus (leul de peșteră), Castor fiber (castorul) și o mare varietate de păsări. Dintre resturile fosile ale acestei faune, pe teritoriul României se numără cele de Ursus spelaeus de la Peștera Ursilor (Bihor) sau cimitirele de mamut la Ripiceni, Miroceni (Botoșani) și Nires (Dej). Pentru datarea cronologică a straturilor geologice, o importanță maximă o au însă și fosilele unor organisme marine de dimensiuni mult mai mici, acum extinse, cum sunt de exemplu scoicile, melcii sau trilobiții (Karnium inavis, Paradoxides davidis, Olemonides serratus). Cele mai multe resturi osteologice au fost descoperite la Bugulești, pe valea Oltețului, unde fragmentele de oase zdrobite de la circa 20 de specii atestă o interacțiune violentă, cu excepția prădătorilor toate sînt din habitat concurenț pentru aproximativ aceleași surse de hrană și utilizau aceleași surse de apă. Intregul teritoriu era acoperit de păduri virgine, iar fauna era mult mai bogată, astfel că întâlnirile dintre specii erau foarte frecvente. Situat pe aceeași treaptă a lanțului trofic împreună cu erbivorele, omul primitiv trebuia să evite întâlnirile cu animalele mari și cu speciile de prădători, să cedeze pradă, scorbura sau peștera în favoarea acestora din urmă. În cursul milenilor, unelte din piatră și lemn au devenit din ce în ce mai eficiente și s-au transformat în arme. Cândva în negura vremilor, omul primitiv a părăsit dieta strict vegetariană și a început să vâneze animalele mari cu care se afla în competiție, inițial în legitima apărare, apoi ca sport și surse de hrană. Muclele claunei familiale, urmăreau și așapau turnele de oi, capre și căprioare, bizoni și cai sălbatci, limitând astfel înmulțirea celorlalte specii de prădători. Treptat, omul primitiv a învățat să controleze și să speculeze asupra la sursele de hrană sau la sursele de apă.

Alături de omul primitiv, în climatul nostru au colohabitat specii ca: Cervus megaceros (cerbul uriaș), Cervus capreolus (căprioara), Cervus elaphus (căprioara roșie), Cervus tarandus (elanul), Ovis ammon musimon (muflonul), Capra caucasica (capra), Ovisbos moschatus (boul moscat), Bos priscus (bizonul), Elaphas primigenius (mamutul), Equus caballus (calul), Sus scrofa (mistrețul), Lepus variabilis (epurele), Canis lupus (lupul), Canis lagopus (vulpea), Meles meles (bursucul), Ursus spelaeus (ursul de peșteră), Felis leo spelaeus (leul de peșteră), Castor fiber (castorul) și o mare varietate de păsări. Dintre resturile fosile ale acestei faune, pe teritoriul României se numără cele de Ursus spelaeus de la Peștera Ursilor (Bihor) sau cimitirele de mamut la Ripiceni, Miroceni (Botoșani) și Nires (Dej). Pentru datarea cronologică a straturilor geologice, o importanță maximă o au însă și fosilele unor organisme marine de dimensiuni mult mai mici, acum extinse, cum sunt de exemplu scoicile, melcii sau trilobiții (Karnium inavis, Paradoxides davidis, Olemonides serratus). Cele mai multe resturi osteologice au fost descoperite la Bugulești, pe valea Oltețului, unde fragmentele de oase zdrobite de la circa 20 de specii atestă o interacțiune violentă, cu excepția prădătorilor toate sînt din habitat concurenț pentru aproximativ aceleași surse de hrană și utilizau aceleași surse de apă. Intregul teritoriu era acoperit de păduri virgine, iar fauna era mult mai bogată, astfel că întâlnirile dintre specii erau foarte frecvente. Situat pe aceeași treaptă a lanțului trofic împreună cu erbivorele, omul primitiv trebuia să evite întâlnirile cu animalele mari și cu speciile de prădători, să cedeze pradă, scorbura sau peștera în favoarea acestora din urmă. În cursul milenilor, unelte din piatră și lemn au devenit din ce în ce mai eficiente și s-au transformat în arme. Cândva în negura vremilor, omul primitiv a părăsit dieta strict vegetariană și a început să vâneze animalele mari cu care se afla în competiție, inițial în legitima apărare, apoi ca sport și surse de hrană. Muclele claunei familiale, urmăreau și așapau turnele de oi, capre și căprioare, bizoni și cai sălbatci, limitând astfel înmulțirea celorlalte specii de prădători. Treptat, omul primitiv a învățat să controleze și să speculeze asupra la sursele de hrană sau la sursele de apă.

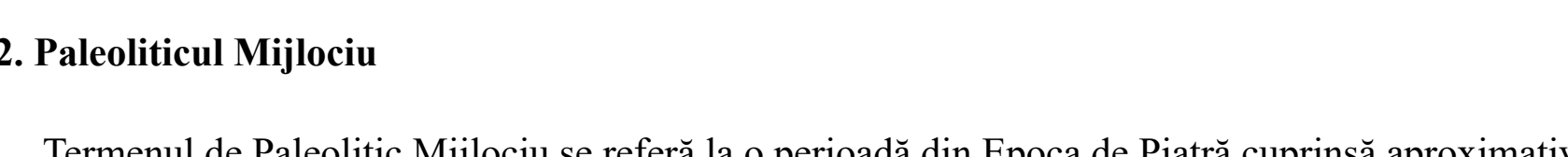
Alături de omul primitiv, în climatul nostru au colohabitat specii ca: Cervus megaceros (cerbul uriaș), Cervus capreolus (căprioara), Cervus elaphus (căprioara roșie), Cervus tarandus (elanul), Ovis ammon musimon (muflonul), Capra caucasica (capra), Ovisbos moschatus (boul moscat), Bos priscus (bizonul), Elaphas primigenius (mamutul), Equus caballus (calul), Sus scrofa (mistrețul), Lepus variabilis (epurele), Canis lupus (lupul), Canis lagopus (vulpea), Meles meles (bursucul), Ursus spelaeus (ursul de peșteră), Felis leo spelaeus (leul de peșteră), Castor fiber (castorul) și o mare varietate de păsări. Dintre resturile fosile ale acestei faune, pe teritoriul României se numără cele de Ursus spelaeus de la Peștera Ursilor (Bihor) sau cimitirele de mamut la Ripiceni, Miroceni (Botoșani) și Nires (Dej). Pentru datarea cronologică a straturilor geologice, o importanță maximă o au însă și fosilele unor organisme marine de dimensiuni mult mai mici, acum extinse, cum sunt de exemplu scoicile, melcii sau trilobiții (Karnium inavis, Paradoxides davidis, Olemonides serratus). Cele mai multe resturi osteologice au fost descoperite la Bugulești, pe valea Oltețului, unde fragmentele de oase zdrobite de la circa 20 de specii atestă o interacțiune violentă, cu excepția prădătorilor toate sînt din habitat concurenț pentru aproximativ aceleași surse de hrană și utilizau aceleași surse de apă. Intregul teritoriu era acoperit de păduri virgine, iar fauna era mult mai bogată, astfel că întâlnirile dintre specii erau foarte frecvente. Situat pe aceeași treaptă a lanțului trofic împreună cu erbivorele, omul primitiv trebuia să evite întâlnirile cu animalele mari și cu speciile de prădători, să cedeze pradă, scorbura sau peștera în favoarea acestora din urmă. În cursul milenilor, unelte din piatră și lemn au devenit din ce în ce mai eficiente și s-au transformat în arme. Cândva în negura vremilor, omul primitiv a părăsit dieta strict vegetariană și a început să vâneze animalele mari cu care se afla în competiție, inițial în legitima apărare, apoi ca sport și surse de hrană. Muclele claunei familiale, urmăreau și așapau turnele de oi, capre și căprioare, bizoni și cai sălbatci, limitând astfel înmulțirea celorlalte specii de prădători. Treptat, omul primitiv a învățat să controleze și să speculeze asupra la sursele de hrană sau la sursele de apă.

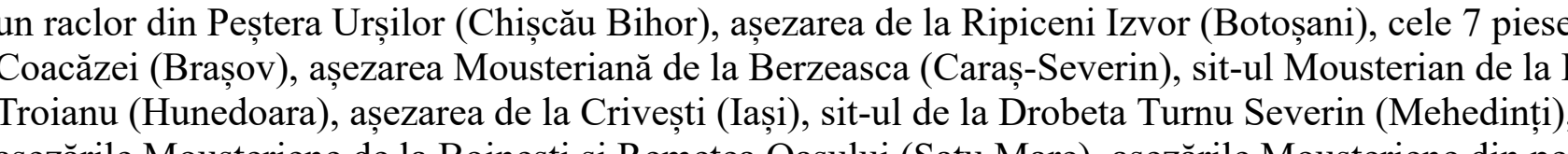
Alături de omul primitiv, în climatul nostru au colohabitat specii ca: Cervus megaceros (cerbul uriaș), Cervus capreolus (căprioara), Cervus elaphus (căprioara roșie), Cervus tarandus (elanul), Ovis ammon musimon (muflonul), Capra caucasica (capra), Ovisbos moschatus (boul moscat), Bos priscus (bizonul), Elaphas primigenius (mamutul), Equus caballus (calul), Sus scrofa (mistrețul), Lepus variabilis (epurele), Canis lupus (lupul), Canis lagopus (vulpea), Meles meles (bursucul), Ursus spelaeus (ursul de peșteră), Felis leo spelaeus (leul de peșteră), Castor fiber (castorul) și o mare varietate de păsări. Dintre resturile fosile ale acestei faune, pe teritoriul României se numără cele de Ursus spelaeus de la Peștera Ursilor (Bihor) sau cimitirele de mamut la Ripiceni, Miroceni (Botoșani) și Nires (Dej). Pentru datarea cronologică a straturilor geologice, o importanță maximă o au însă și fosilele unor organisme marine de dimensiuni mult mai mici, acum extinse, cum sunt de exemplu scoicile, melcii sau trilobiții (Karnium inavis, Paradoxides davidis, Olemonides serratus). Cele mai multe resturi osteologice au fost descoperite la Bugulești, pe valea Oltețului, unde fragmentele de oase zdrobite de la circa 20 de specii atestă o interacțiune violentă, cu excepția prădătorilor toate sînt din habitat concurenț pentru aproximativ aceleași surse de hrană și utilizau aceleași surse de apă. Intregul teritoriu era acoperit de păduri virgine, iar fauna era mult mai bogată, astfel că întâlnirile dintre specii erau foarte frecvente. Situat pe aceeași treaptă a lanțului trofic împreună cu erbivorele, omul primitiv trebuia să evite întâlnirile cu animalele mari și cu speciile de prădători, să cedeze pradă, scorbura sau peștera în favoarea acestora din urmă. În cursul milenilor, unelte din piatră și lemn au devenit din ce în ce mai eficiente și s-au transformat în arme. Cândva în negura vremilor, omul primitiv a părăsit dieta strict vegetariană și a început să vâneze animalele mari cu care se afla în competiție, inițial în legitima apărare, apoi ca sport și surse de hrană. Muclele claunei familiale, urmăreau și așapau turnele de oi, capre și căprioare, bizoni și cai sălbatci, limitând astfel înmulțirea celorlalte specii de prădători. Treptat, omul primitiv a învățat să controleze și să speculeze asupra la sursele de hrană sau la sursele de apă.

Alături de omul primitiv, în climatul nostru au colohabitat specii ca: Cervus megaceros (cerbul uriaș), Cervus capreolus (căprioara), Cervus elaphus (căprioara roșie), Cervus tarandus (elanul), Ovis ammon musimon (muflonul), Capra caucasica (capra), Ovisbos moschatus (boul moscat), Bos priscus (bizonul), Elaphas primigenius (mamutul), Equus caballus (calul), Sus scrofa (mistrețul), Lepus variabilis (epurele), Canis lupus (lupul), Canis lagopus (vulpea), Meles meles (bursucul), Ursus spelaeus (ursul de peșteră), Felis leo spelaeus (leul de peșteră), Castor fiber (castorul) și o mare varietate de păsări. Dintre resturile fosile ale acestei faune, pe teritoriul României se numără cele de Ursus spelaeus de la Peștera Ursilor (Bihor) sau cimitirele de mamut la Ripiceni, Miroceni (Botoșani) și Nires (Dej). Pentru datarea cronologică a straturilor geologice, o importanță maximă o au însă și fosilele unor organisme marine de dimensiuni mult mai mici, acum extinse, cum sunt de exemplu scoicile, melcii sau trilobiții (Karnium inavis, Paradoxides davidis, Olemonides serratus). Cele mai multe resturi osteologice au fost descoperite la Bugulești, pe valea Oltețului, unde fragmentele de oase zdrobite de la circa 20 de specii atestă o interacțiune violentă, cu excepția prădătorilor toate sînt din habitat concurenț pentru aproximativ aceleași surse de hrană și utilizau aceleași surse de apă. Intregul teritoriu era acoperit de păduri virgine, iar fauna era mult mai bogată, astfel că întâlnirile dintre specii erau foarte frecvente. Situat pe aceeași treaptă a lanțului trofic împreună cu erbivorele, omul primitiv trebuia să evite întâlnirile cu animalele mari și cu speciile de prădători, să cedeze pradă, scorbura sau peștera în favoarea acestora din urmă. În cursul milenilor, unelte din piatră și lemn au devenit din ce în ce mai eficiente și s-au transformat în arme. Cândva în negura vremilor, omul primitiv a părăsit dieta strict vegetariană și a început să vâneze animalele mari cu care se afla în competiție, inițial în legitima apărare, apoi ca sport și surse de hrană. Muclele claunei familiale, urmăreau și așapau turnele de oi, capre și căprioare, bizoni și cai sălbatci, limitând astfel înmulțirea celorlalte specii de prădători. Treptat, omul primitiv a învățat să controleze și să speculeze asupra la sursele de hrană sau la sursele de apă.

Alături de omul primitiv, în climatul nostru au colohabitat specii ca: Cervus megaceros (cerbul uriaș), Cervus capreolus (căprioara), Cervus elaphus (căprioara roșie), Cervus tarandus (elanul), Ovis ammon musimon (muflonul), Capra caucasica (capra), Ovisbos moschatus (boul moscat), Bos priscus (bizonul), Elaphas primigenius (mamutul), Equus caballus (calul), Sus scrofa (mistrețul), Lepus variabilis (epurele), Canis lupus (lupul), Canis lagopus (vulpea), Meles meles (bursucul), Ursus spelaeus (ursul de peșteră), Felis leo spelaeus (leul de peșteră), Castor fiber (castorul) și o mare varietate de păsări. Dintre resturile fosile ale acestei faune, pe teritoriul României se numără cele de Ursus spelaeus de la Peștera Ursilor (Bihor) sau cimitirele de mamut la Ripiceni, Miroceni (Botoșani) și Nires (Dej). Pentru datarea cronologică a straturilor geologice, o importanță maximă o au însă și fosilele unor organisme marine de dimensiuni mult mai mici, acum extinse, cum sunt de exemplu scoicile, melcii sau trilobiții (Karnium inavis, Paradoxides davidis, Olemonides serratus). Cele mai multe resturi osteologice au fost descoperite la Bugulești, pe valea Oltețului, unde fragmentele de oase zdrobite de la circa 20 de specii atestă o interacțiune violentă, cu excepția prădătorilor toate sînt din habitat concurenț pentru aproximativ aceleași surse de hrană și utilizau aceleași surse de apă. Intregul teritoriu era acoperit de păduri virgine, iar fauna era mult mai bogată, astfel că întâlnirile dintre specii erau foarte frecvente. Situat pe aceeași treaptă a lanțului trofic împreună cu erbivorele, omul primitiv trebuia să evite întâlnirile cu animalele mari și cu speciile de prădători, să cedeze pradă, scorbura sau peștera în favoarea acestora din urmă. În cursul milenilor, unelte din piatră și lemn au devenit din ce în ce mai eficiente și s-au transformat în arme. Cândva în negura vremilor, omul primitiv a părăsit dieta strict vegetariană și a început să vâneze animalele mari cu care se afla în competiție, inițial în legitima apărare, apoi ca sport și surse de hrană. Muclele claunei familiale, urmăreau și așapau turnele de oi, capre și căprioare, bizoni și cai sălbatci, limitând astfel înmulțirea celorlalte specii de prădători. Treptat, omul primitiv a învățat să controleze și să speculeze asupra la sursele de hrană sau la sursele de apă.

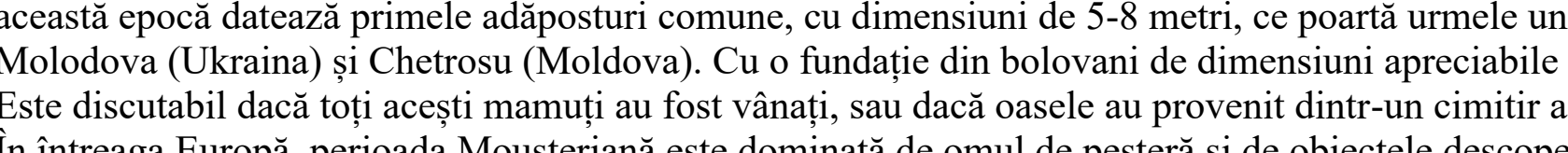
Alături de omul primitiv, în climatul nostru au colohabitat specii ca: Cervus megaceros (cerbul uriaș), Cervus capreolus (căprioara), Cervus elaphus (căprioara roșie), Cervus tarandus (elanul), Ovis ammon musimon (muflonul), Capra caucasica (capra), Ovisbos moschatus (boul moscat), Bos priscus (bizonul), Elaphas primigenius (mamutul), Equus caballus (calul), Sus scrofa (mistrețul), Lepus variabilis (epurele), Canis lupus (lupul), Canis lagopus (vulpea), Meles meles (bursucul), Ursus spelaeus (ursul de peșteră), Felis leo spelaeus (leul de peșteră), Castor fiber (castorul) și o mare varietate de păsări. Dintre resturile fosile ale acestei faune, pe teritoriul României se numără cele de Ursus spelaeus de la Peștera Ursilor (Bihor) sau cimitirele de mamut la Ripiceni, Miroceni (Botoșani) și Nires (Dej). Pentru datarea cronologică a straturilor geologice, o importanță maximă o au însă și fosilele unor organisme marine de dimensiuni mult mai mici, acum extinse, cum sunt de exemplu scoicile, melcii sau trilobiții (Karnium inavis, Paradoxides davidis, Olemonides serratus). Cele mai multe resturi osteologice au fost descoperite la Bugulești, pe valea Oltețului, unde fragmentele de oase zdrobite de la circa 20 de specii atestă o interacțiune violentă, cu excepția prădătorilor toate sînt din habitat concurenț pentru aproximativ aceleași surse de hrană și utilizau aceleași surse de apă. Intregul teritoriu era acoperit de păduri virgine, iar fauna era mult mai bogată, astfel că întâlnirile dintre specii erau foarte frecvente. Situat pe aceeași treaptă a lanțului trofic împreună cu erbivorele, omul primitiv trebuia să evite întâlnirile cu animalele mari și cu speciile de prădători, să cedeze pradă, scorbura sau peștera în favoarea acestora din urmă. În cursul milenilor, unelte din piatră și lemn au devenit din ce în ce mai eficiente și s-au transformat în arme. Cândva în negura vremilor, omul primitiv a părăsit dieta strict vegetariană și a început să vâneze animalele mari cu care se afla în competiție, inițial în legitima apărare, apoi ca sport și surse de hrană. Muclele claunei familiale, urmăreau și așapau turnele de oi, capre și căprioare, bizoni și cai sălbatci, limitând astfel înmulțirea celorlalte specii de prădători. Treptat, omul primitiv a învățat să controleze și să speculeze asupra la sursele de hrană sau la sursele de apă.

Alături de omul primitiv, în climatul nostru au colohabitat specii ca: Cervus megaceros (cerbul uriaș), Cervus capreolus (căprioara), Cervus elaphus (căprioara roșie), Cervus tarandus (elanul), Ovis ammon musimon (muflonul), Capra caucasica (capra), Ovisbos moschatus (boul moscat), Bos priscus (bizonul), Elaphas primigenius (mamutul), Equus caballus (calul), Sus scrofa (mistrețul), Lepus variabilis (epurele), Canis lupus (lupul), Canis lagopus (vulpea), Meles meles (bursucul), Ursus spelaeus (ursul de peșteră), Felis leo spelaeus (leul de peșteră), Castor fiber (castorul) și o mare varietate de păsări. Dintre resturile fosile ale acestei faune, pe teritoriul României se numără cele de Ursus spelaeus de la Peștera Ursilor (Bihor) sau cimitirele de mamut la Ripiceni, Miroceni (Botoșani) și Nires (Dej). Pentru datarea cronologică a straturilor geologice, o importanță maximă o au însă și fosilele unor organisme marine de dimensiuni mult mai mici, acum extinse, cum sunt de exemplu scoicile, melcii sau trilobiții (Karnium inavis, Paradoxides davidis, Olemonides serratus). Cele mai multe resturi osteologice au fost descoperite la Bugulești, pe valea Oltețului, unde fragmentele de oase zdrobite de la circa 20 de specii atestă o interacțiune violentă, cu excepția prădătorilor toate sînt din habitat concurenț pentru aproximativ aceleași surse de hrană și utilizau aceleași surse de apă. Intregul teritoriu era acoperit de păduri virgine, iar fauna era mult mai bogată, astfel că întâlnirile dintre specii erau foarte frecvente. Situat pe aceeași treaptă a lanțului trofic împreună cu erbivorele, omul primitiv trebuia să evite întâlnirile cu animalele mari și cu speciile de prădători, să cedeze pradă, scorbura sau peștera în favoarea acestora din urmă. În cursul milenilor, unelte din piatră și lemn au devenit din ce în ce mai eficiente și s-au transformat în arme. Cândva în negura vremilor, omul primitiv a părăsit dieta strict vegetariană și a început să vâneze animalele mari cu care se afla în competiție, inițial în legitima apărare, apoi ca sport și surse de hrană. Muclele claunei familiale, urmăreau și așapau turnele de oi, capre și căprioare, bizoni și cai sălbatci, limitând astfel înmulțirea celorlalte specii de prădători. Treptat, omul primitiv a învățat să controleze și să speculeze asupra la sursele de hrană sau la sursele de apă.

Alături de omul primitiv, în climatul nostru au colohabitat specii ca: Cervus megaceros (cerbul uriaș), Cervus capreolus (căprioara), Cervus elaphus (căprioara roșie), Cervus tarandus (elanul), Ovis ammon musimon (muflonul), Capra caucasica (capra), Ovisbos moschatus (boul moscat), Bos priscus (bizonul), Elaphas primigenius (mamutul), Equus caballus (calul), Sus scrofa (mistrețul), Lepus variabilis (epurele), Canis lupus (lupul), Canis lagopus (vulpea), Meles meles (bursucul), Ursus spelaeus (ursul de peșteră), Felis leo spelaeus (leul de peșteră), Castor fiber (castorul) și o mare varietate de păsări. Dintre resturile fosile ale acestei faune, pe teritoriul României se numără cele de Ursus spelaeus de la Peștera Ursilor (Bihor) sau cimitirele de mamut la Ripiceni, Miroceni (Botoșani) și Nires (Dej). Pentru datarea cronologică a straturilor geologice, o importanță maximă o au însă și fosilele unor organisme marine de dimensiuni mult mai mici, acum extinse, cum sunt de exemplu scoicile, melcii sau trilobiții (Karnium inavis, Paradoxides davidis, Olemonides serratus). Cele mai multe resturi osteologice au fost descoperite la Bugulești, pe valea Oltețului, unde fragmentele de oase zdrobite de la circa 20 de specii atestă o interacțiune violentă, cu excepția prădătorilor toate sînt din habitat concurenț pentru aproximativ aceleași surse de hrană și utilizau aceleași surse de apă. Intregul teritoriu era acoperit de păduri virgine, iar fauna era mult mai bogată, astfel că întâlnirile dintre specii erau foarte frecvente. Situat pe aceeași treaptă a lanțului trofic împreună cu erbivorele, omul primitiv trebuia să evite întâlnirile cu animalele mari și cu speciile de prădători, să cedeze pradă, scorbura sau peștera în favoarea acestora din urmă. În cursul milenilor, unelte din piatră și lemn au devenit din ce în ce mai eficiente și s-au transformat în arme. Cândva în negura vremilor, omul primitiv a părăsit dieta strict vegetariană și a început să vâneze animalele mari cu care se afla în competiție, inițial în legitima apărare, apoi ca sport și surse de hrană. Muclele claunei familiale, urmăreau și așapau turnele de oi, capre și căprioare, bizoni și cai sălbatci, limitând astfel înmulțirea celorlalte specii de prădători. Treptat, omul primitiv a învățat să controleze și să speculeze asupra la sursele de hrană sau la sursele de apă.

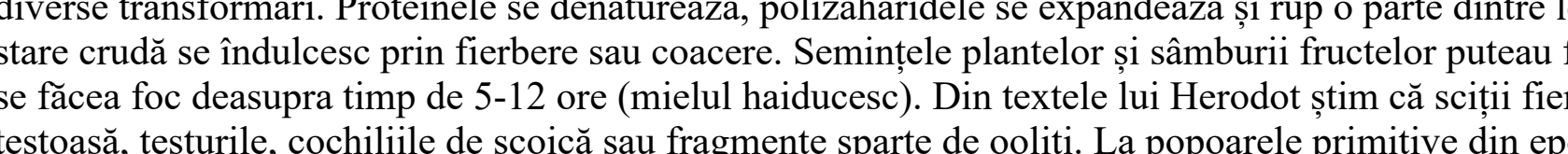
Alături de omul primitiv, în climatul nostru au colohabitat specii ca: Cervus megaceros (cerbul uriaș), Cervus capreolus (căprioara), Cervus elaphus (căprioara roșie), Cervus tarandus (elanul), Ovis ammon musimon (muflonul), Capra caucasica (capra), Ovisbos moschatus (boul moscat), Bos priscus (bizonul), Elaphas primigenius (mamutul), Equus caballus (calul), Sus scrofa (mistrețul), Lepus variabilis (epurele), Canis lupus (lupul), Canis lagopus (vulpea), Meles meles (bursucul), Ursus spelaeus (ursul de peșteră), Felis leo spelaeus (leul de peșteră), Castor fiber (castorul) și o mare varietate de păsări. Dintre resturile fosile ale acestei faune, pe teritoriul României se numără cele de Ursus spelaeus de la Peștera Ursilor (Bihor) sau cimitirele de mamut la Ripiceni, Miroceni (Botoșani) și Nires (Dej). Pentru datarea cronologică a straturilor geologice, o importanță maximă o au însă și fosilele unor organisme marine de dimensiuni mult mai mici, acum extinse, cum sunt de exemplu scoicile, melcii sau trilobiții (Karnium inavis, Paradoxides davidis, Olemonides serratus). Cele mai multe resturi osteologice au fost descoperite la Bugulești, pe valea Oltețului, unde fragmentele de oase zdrobite de la circa 20 de specii atestă o interacțiune violentă, cu excepția prădătorilor toate sînt din habitat concurenț pentru aproximativ aceleași surse de hrană și utilizau aceleași surse de apă. Intregul teritoriu era acoperit de păduri virgine, iar fauna era mult mai bogată, astfel că întâlnirile dintre specii erau foarte frecvente. Situat pe aceeași treaptă a lanțului trofic împreună cu erbivorele, omul primitiv trebuia să evite întâlnirile cu animalele mari și cu speciile de prădători, să cedeze pradă, scorbura sau peștera în favoarea acestora din urmă. În cursul milenilor, unelte din piatră și lemn au devenit din ce în ce mai eficiente și s-au transformat în arme. Cândva în negura vremilor, omul primitiv a părăsit dieta strict vegetariană și a început să vâneze animalele mari cu care se afla în competiție, inițial în legitima apărare, apoi ca sport și surse de hrană. Muclele claunei familiale, urmăreau și așapau turnele de oi, capre și căprioare, bizoni și cai sălbatci, limitând astfel înmulțirea celorlalte specii de prădători. Treptat, omul primitiv a învățat să controleze și să speculeze asupra la sursele de hrană sau la sursele de apă.

Alături de omul primitiv, în climatul nostru au colohabitat specii ca: Cervus megaceros (cerbul uriaș), Cervus capreolus (căprioara), Cervus elaphus (căprioara roșie), Cervus tarandus (elanul), Ovis ammon musimon (muflonul), Capra caucasica (capra), Ovisbos moschatus (boul moscat), Bos priscus (bizonul), Elaphas primigenius (mamutul), Equus caballus (calul), Sus scrofa (mistrețul), Lepus variabilis (epurele), Canis lupus (lupul), Canis lagopus (vulpea), Meles meles (bursucul), Ursus spelaeus (ursul de peșteră), Felis leo spelaeus (leul de peșteră), Castor fiber (castorul) și o mare varietate de păsări. Dintre resturile fosile ale acestei faune, pe teritoriul României se numără cele de Ursus spelaeus de la Peștera Ursilor (Bihor) sau cimitirele de mamut la Ripiceni, Miroceni (Botoșani) și Nires (Dej). Pentru datarea cronologică a straturilor geologice, o importanță maximă o au însă și fosilele unor organisme marine de dimensiuni mult mai mici, acum extinse, cum sunt de exemplu scoicile, melcii sau trilobiții (Karnium inavis, Paradoxides davidis, Olemonides serratus). Cele mai multe resturi osteologice au fost descoperite la Bugulești, pe valea Oltețului, unde fragmentele de oase zdrobite de la circa 20 de specii atestă o interacțiune violentă, cu excepția prădătorilor toate sînt din habitat concurenț pentru aproximativ aceleași surse de hrană și utilizau aceleași surse de apă. Intregul teritoriu era acoperit de păduri virgine, iar fauna era mult mai bogată, astfel că întâlnirile dintre specii erau foarte frecvente. Situat pe aceeași treaptă a lanțului trofic împreună cu erbivorele, omul primitiv trebuia să evite întâlnirile cu animalele mari și cu speciile de prădători, să cedeze pradă, scorbura sau peștera în favoarea acestora din urmă. În cursul milenilor, unelte din piatră și lemn au devenit din ce în ce mai eficiente și s-au transformat în arme. Cândva în negura vremilor, omul primitiv a părăsit dieta strict vegetariană și a început să vâneze animalele mari cu care se afla în competiție, inițial în legitima apărare, apoi ca sport și surse de hrană. Muclele claunei familiale, urmăreau și așapau turnele de oi, capre și căprioare, bizoni și cai sălbatci, limitând astfel înmulțirea celorlalte specii de prădători. Treptat, omul primitiv a învățat să controleze și să speculeze asupra la sursele de hrană sau la sursele de apă.

Alături de omul primitiv, în climatul nostru au colohabitat specii ca: Cervus megaceros (cerbul uriaș), Cervus capreolus (căprioara), Cervus elaphus (căprioara roșie), Cervus tarandus (elanul), Ovis ammon musimon (muflonul), Capra caucasica (capra), Ovisbos moschatus (boul moscat), Bos priscus (bizonul), Elaphas primigenius (mamutul), Equus caballus (calul), Sus scrofa (mistrețul), Lepus variabilis (epurele), Canis lupus (lupul), Canis lagopus (vulpea), Meles meles (bursucul), Ursus spelaeus (ursul de peșteră), Felis leo spelaeus (leul de peșteră), Castor fiber (castorul) și o mare varietate de păsări. Dintre resturile fosile ale acestei faune, pe teritoriul României se numără cele de Ursus spelaeus de la Peștera Ursilor (Bihor) sau cimitirele de mamut la Ripiceni, Miroceni (Botoșani) și Nires (Dej). Pentru datarea cronologică a straturilor geologice, o importanță maximă o au însă și fosilele unor organisme marine de dimensiuni mult mai mici, acum extinse, cum sunt de exemplu scoicile, melcii sau trilobiții (Karnium inavis, Paradoxides davidis, Olemonides serratus). Cele mai multe resturi osteologice au fost descoperite la Bugulești, pe valea Oltețului, unde fragmentele de oase zdrobite de la circa 20 de specii atestă o interacțiune violentă, cu excepția prădătorilor toate sînt din habitat concurenț pentru aproximativ aceleași surse de hrană și utilizau aceleași surse de apă. Intregul teritoriu era acoperit de păduri virgine, iar fauna era mult mai bogată, astfel că întâlnirile dintre specii erau foarte frecvente. Situat pe aceeași treaptă a lanțului trofic împreună cu erbivorele, omul primitiv trebuia să evite întâlnirile cu animalele mari și cu speciile de prădători, să cedeze pradă, scorbura sau peștera în favoarea acestora din urmă. În cursul milenilor, unelte din piatră și lemn au devenit din ce în ce mai eficiente și s-au transformat în arme. Cândva în negura vremilor, omul primitiv a părăsit dieta strict vegetariană și a început să vâneze animalele mari cu care se afla în competiție, inițial în legitima apărare, apoi ca sport și surse de hrană. Muclele claunei familiale, urmăreau și așapau turnele de oi, capre și căprioare, bizoni și cai sălbatci, limitând astfel înmulțirea celorlalte specii de prădători. Treptat, omul primitiv a învățat să controleze și să speculeze asupra la sursele de hrană sau la sursele de apă.

Alături de omul primitiv, în climatul nostru au colohabitat specii ca: Cervus megaceros (cerbul uriaș),